

Arrest

**nr. 225 620 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 november 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 mei 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 28 juni 2018.

1.3. Op 30 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 december 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent op 9 april 1975 geboren in het Palestijns vluchtelingenkamp al-Rashadieh. U bent van religie een soennitische moslima. U staat als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948 ingeschreven bij UNWRA alsook bij de Libanese autoriteiten. U woonde vanaf uw geboorte tot 1982 in het Palestijns vluchtelingenkamp al-Rashadieh. Na het uitbreken van de oorlog in '82 tussen Israël en Libanon werd het Palestijns vluchtelingenkamp al-Rashadieh aangevallen. Uw familie moest noodgedwongen uitwijken naar Wadi al Zeeni. U woonde ongeveer zes à zeven jaar in Wadi al Zeeni waarna uw familie terugkeerde naar Sour in het zuiden van Libanon. Op 22 oktober 1994 bent u gehuwd met B.(...) A.(...) (O.V. X), samen kregen jullie drie zonen: M.(...) (X), A.(...) (O.V. X) en M.(...) (O.V. X). Na uw huwelijk verhuisde u naar de Scholenstraat in al-Rashadieh. Daar bleef u tot aan uw vertrek uit Libanon. U ging tot het zesde middelbaar naar school in Libanon. U heeft geen enkele beroepsactiviteit uitgeoefend in Libanon.

In Libanon ondervonden uw zonen M.(...) en A.(...) problemen ten gevolge van uw zoon M.(...) zijn relatie met een sjiitisch én Libanees meisje genaamd Z.(...) a.(...) S.(...). Uw zoon leerde Z.(...) kennen door zijn werk als taxichauffeur. Na een tijdje wou uw zoon met Z.(...) huwen. U en uw echtgenoot waren akkoord en er volgde een eerste huwelijksaanzoek in mei 2016. Het aanzoek werd echter geweigerd door Z.(...)'s familie. Ook het tweede aanzoek, dat ongeveer één maand later plaatsvond, werd geweigerd. Als gevolg hiervan besloten uw zoon en Z.(...) om weg te lopen en alsnog te huwen. Op 20 oktober 2016 heeft uw zoon A.(...), zonder jullie medeweten, M.(...) en Z.(...) met de auto afgezet in Wadi al Zeeni. Een paar dagen later werd uw familie gecontacteerd door de familie a.(...) S.(...). Men eiste de onmiddellijk terugkeer van hun dochter, in ruil voor haar terugkeer zou men instemmen met het huwelijk. Na bemiddeling keerde Z.(...) terug naar huis. De familie a.(...) S.(...) hield zich echter niet aan hun woord en de belofte om het huwelijk te laten doorgaan werd niet nageleefd. Vervolgens werd Z.(...) weggestuurd. Niet veel later werd M.(...) achtervolgd en in elkaar geslagen. Hij werd opgenomen op de intensive care unit van het ziekenhuis Jabel Amel. Nadat hij ontslagen werd uit het ziekenhuis bleef M.(...) permanent in al Rashadieh. In februari 2017 werd uw andere zoon A.(...) achtervolgd door een Range Rover toen hij op weg was naar zijn verloofde in al Housh. Hij werd van de weg gereden en had vervolgens een ongeval waarbij hij lichte verwondingen opliep die in het kamp werden verzorgd. Naar aanleiding hiervan besloot uw echtgenoot om uw twee zonen naar het buitenland te sturen.

Na het vertrek van uw zonen werd uw echtgenoot achtervolgd, lastiggevalen en bedreigd. Op een gegeven moment werd hij opgewacht door H.(...), de broer van Z.(...) aan het rondpunt waar taxichauffeurs verzamelen. Uw echtgenoot werd achtervolgd maar kon ontkomen. Hierdoor kon uw echtgenoot zijn beroep als taxichauffeur niet langer uitoefenen. Daarenboven vreesde uw echtgenoot eveneens handlangers van Hezbollah die jullie, in opdracht van H.(...), in het kamp zouden lastigvallen. Bijgevolg besloten jullie jullie eigendom in al Rashadieh te verkopen en Libanon te verlaten.

Op 24 oktober 2017 verliet u, samen met uw echtgenoot, uw zoon M.(...) A.(...) alsook de verloofde van A.(...) – ondertussen uw schoondochter – H.(...) A.(...) (O.V. X), Libanon op legale wijze. U was in het bezit van een geldig Palestijns reisdocument. U reisde per vliegtuig naar Turkije en vervolgens naar Panama en Ecuador. U verbleef ongeveer elf dagen in Ecuador waarna u via Spanje naar België afreisde. Op 23 november diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel) en uw rijbewijs (origineel) alsook een kopie van uw reisdocument.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit de verklaringen van u en uw familieleden blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS A.(...), p. 4 – zie gehoorverslag CGVS B.(...), p. 6 – zie gehoorverslag M.(...), p. 4 – zie gehoorverslag M.(...) dd. 13.09.2017, p. 5). Zo konden uw zonen immers onderwijs genieten bij UNWRA (zie CGVS A.(...), p. 6 – zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 9). Daarenboven blijkt uit uw echtgenoot, alsook uw zoon, zijn verklaringen dat u medische zorg van UNWRA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS A.(...), p. 4 – zie CGVS B.(...), p. 7). Zo gingen u alsook uw familieleden naar de UNWRA-praktijk voor medische zorgen (zie CGVS A.(...), p. 4 – zie CGVS B.(...), p. 7). In dit verband stelde uw echtgenoot dat hij vernomen heeft dat UNWRA slechts gedeeltelijk tussenkomt in de kosten voor medische behandeling(-en) (zie CGVS B.(...), p. 7). Met de loutere vaststelling dat UNWRA slechts gedeeltelijk tussenkomt in de kosten voor medische behandeling(-en), i.c. operaties, tonen jullie echter niet aan dat u geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de vluchtmotieven die uw zoon A.(...) U haalde geen andere, eigen motieven aan. Aangezien in het kader van het verzoek van uw zoon A.(...) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot toekenning van internationale bescherming. Daar u zich beperkt tot een verwijzing naar de motieven aangehaald door uw zoon, kan in casu ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw zoon. Deze beslissing luidt als volgt :

“Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Wat betreft uw broer M.(...) zijn relatie met Z.(...) S.(...) dient er vooreerst gewezen te worden op het feit dat uw echtgenote H.(...) A.(...) bij de DVZ noch bij het CGVS, met een woord gerept heeft over de relatie tussen uw broer M.(...) en Z.(...) (zie vragenlijst CGVS H.(...), vraag 1 t.e.m. 5 – zie CGVS H.(...), p. 12 t.e.m. 14). Dit is hoogst opmerkelijk aangezien de relatie van uw broer, en de daaruit voortvloeiende problemen, het centrale aspect van uw relaas betreffen. Uit H.(...) haar verklaringen blijkt enkel dat u, alsook uw broer, werden aangevallen door een groep behorende tot Hezbollah (zie CGVS H.(...), p. 12). Ze wist niet omwille van welke reden(en) M.(...) initieel problemen kreeg met de leden van Hezbollah. Evenmin zou ze daar ooit naar hebben geïnformeerd (zie CGVS H.(...), p. 12). Dit is frappant aangezien u op het moment van de feiten reeds ettelijke maanden verloofd was (zie CGVS H.(...), p. 3). Bovendien is uw echtgenote een verwante aan vaderszijde (zie CGVS H.(...), p. 3).

Dat zij niet op de hoogte is van M.(...) zijn relatie en bijgevolg van de ware toedracht van jullie problemen is opmerkelijk. Het voorafgaande ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Libanon. Er kan immers logischerwijs verwacht worden dat uw echtgenote, die zelf herhaaldelijk aangaf geen vrees te hebben ten aanzien van Libanon en het land

enkel verliet om u te vervoegen in België, beter op de hoogte zou zijn van de reden(en) waarom u, alsook uw familie, het land moesten ontvluchten. Het betreft immers een grote stap om uw land van herkomst alsook uw familie te verlaten. In dergelijke context mag men verwachten dat zij wel degelijk op de hoogte zou zijn van de reden(en) van jullie, en dus ook haar eigen, vertrek.

Voorts is het ook opmerkelijk dat uw moeder M.(...) F.(...) initieel ten aanzien van het CGVS verklaarde dat M.(...) zijn vriendin F.(...) heette (zie CGVS M.(...), p. 11). Vervolgens corrigeerde ze haarzelf – na enige bedenktijd – en stelde ze dat de naam van het meisje 'Z.(...)' S.(...) is (zie CGVS M.(...), p. 11). Ter vergoelijking van voorgaande stelde uw moeder dat Z.(...)'s zus F.(...) heet. Om vervolgens te stellen: "Ik weet het niet meer, haar zus of iemand anders. Ik heb geen relatie met haar" (zie CGVS M.(...), p. 11). Dient in dit verband te worden opgemerkt dat het CGVS zich niet van de indruk kan ontdoen dat uw moeder dit als excuus gebruikt om haar eigen verwarring te verbergen. Zo is het opvallend dat uw moeder zou zeggen dat Z.(...)'s zus F.(...) heet gezien uit M.(...)'s verklaringen blijkt dat Z.(...) enkel één broer, genaamd H.(...), en geen zussen heeft (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 17). Daarenboven maakten u noch uw overige familieleden doorheen jullie persoonlijke onderhouden gewag van een zekere F.(...).

Kan hier voorts nog worden toegevoegd dat uw broer zijn beschrijvingen van Z.(...) uiterst vaag en oppervlakkig zijn (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 17). Hij komt niet verder dan te stellen dat ze zijn lengte heeft, geen hoofddoek draagt en blank is (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 17). Voorgaande bevindingen doen reeds ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw broer zijn relatie en bijgevolg ook van de daaruit voortvloeiende problemen.

Vervolgens is het bevreemdend dat, indien uw broer M.(...) werkelijk een relatie zou hebben gehad met Z.(...) S.(...) – quod non – zij naar Wadi Zeeni zouden zijn gevlucht om aldaar stiekem te kunnen trouwen. Zo stelden u, alsook uw ouders, uitdrukkelijk dat er een grote kans bestaat dat een koppel zal vermoord worden in Libanon indien een meisje weglucht met haar vriend om stiekem te huwen (zie CGVS A.(...), p. 14 – zie CGVS B.(...), p. 16 – zie CGVS M.(...), p. 12). In het licht van voorgaande kan het weinig overtuigen dat uw broer en zijn vriendin dermate grote risico's zouden hebben genomen door enerzijds een (verboden) relatie aan te gaan en anderzijds, nadat het huwelijksaanzoek herhaaldelijk werd afgewezen, samen weg te vluchten om te huwen. In het kader hiervan stelde u dat uw broer op die manier hoopte om Z.(...)'s familie voor een voldongen feit te stellen, waardoor ze alsnog hun akkoord zouden geven voor het huwelijk om de familiale eer te beschermen (zie CGVS A.(...), p. 14). Het mag verbazen dat uw broer en Z.(...) van oordeel waren dat weglopen en stiekem huwen een positief effect zou hebben op hun kansen om alsnog de goedkeuring te krijgen van Z.(...)'s familie voor een huwelijk, rekening houdende met de eerdere afwijzingen omwille van uw broer zijn Palestijnse afkomst en zijn religie (zie CGVS A.(...), p. 14). Gezien bovengenoemde bezwaren is het niet aannemelijk dat Z.(...) haar familie ooit zou hebben toegestemd met een huwelijk. Bovendien bestond er overigens een reëel risico dat uw broer en zijn vriendin omwille van actie gedood zouden worden. In dergelijke context is het weinig geloofwaardig dat uw broer alsook Z.(...) op zo'n lichtzinnig zouden hebben beslist om stiekem te trouwen. Indien ze daadwerkelijk dergelijke risico's zouden genomen is het dan bovendien wel heel frappant dat uw broer en Z.(...), nadat ze wegluchtten en onderdoken in Wadi Zeeni, nooit officieel doch slechts religieus huwden (zie A.(...), p. 15). Dit is opmerkelijk gezien uit uw verklaringen, alsook uit de verklaringen van uw familieleden, blijkt dat uw broer en Z.(...) nochtans nét hiertoe beslist hadden in de hoop haar familie te overtuigen en hun goedkeuring te krijgen. Uw ouders beweerden dienaangaande dat er te weinig tijd was om een sjeik te vinden én om het huwelijk te voltrekken (zie CGVS B.(...), p. 17 – zie CGVS M.(...), p. 12). Los van het feit dat dit loutere beweringen van betreffen, kan hier nog worden aan toegevoegd dat het weinig geloofwaardig is dat, indien uw broer en Z.(...) effectief het risico zouden genomen hebben om weg te lopen en daarmee hun leven in gevaar te brengen, ze niet op voorhand regelingen zou hebben getroffen om hun plan te laten slagen.

Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u ogenschijnlijk geen twijfels had ten aanzien van uw broer zijn plannen om naar Wadi Zeeni te vluchten en aldaar te huwen met Z.(...). U gevraagd hoe u ten aanzien van zijn plannen stond, stelde u het volgende: "Ja, dus ik vind dat de ouders in dit geval eigenlijk het huwelijk moeten goedkeuren. Het heeft te maken tussen twee personen die van elkaar houden. Het is toch iets persoonlijks" (zie CGVS A.(...), p. 15). Uw nonchalante houding is toch opmerkelijk gezien de mogelijke consequenties voor uw broer, maar ook voor uw gezin.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat Z.(...)'s broer H.(...) actief is als verantwoordelijke binnen Hezbollah (zie CGVS A.(...), p. 8, 10 en 14). Uw vader stelde dan weer uitdrukkelijk dat H.(...) als strijder voor Hezbollah actief was in Syrië (zie CGVS B.(...), p. 14). Daarenboven stelde u dat hun partij (i.c. Hezbollah) een hekel heeft aan Palestijnen. Dat u rekening houdend met bovenstaande, met name het

profiel alsook de militaire activiteiten van H.(...) én , het gegeven dat, zoals u beweerde, koppels die wegvluchten om stiekem te huwen in het kader van eerwraak gedood kunnen worden, zo begripvol en berustend reageerde is weinig aannemelijk. Voorgaande bevindingen doen verdere twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw broer zijn relatie alsook uw betrokkenheid bij de feiten.

Wat ook mag verbazen is dat de familie van Z.(...) schijnbaar geen enkele poging heeft ondernomen om hun dochter te zoeken na haar verdwijning in oktober 2016. Pas na ettelijke dagen (+/- 4 dagen) zou uw oom H.(...) zijn gecontacteerd door de familie van Z.(...) in verband met haar verdwijning. Uit uw vader zijn verklaringen blijkt dat uw oom H.(...) bedreigd werd door Z.(...) haar broer H.(...) (zie CGVS B.(...), p. 17 en 18). Gevraagd waarom men niet eerder contact opnam met uw familie, gezien het gegeven dat er in het verleden reeds tweemaal een huwelijksaanzoek had plaatsgevonden en het feit dat uw oom H.(...) de buur is van Z.(...) haar familie, stelde uw vader: "Hij – H.(...) - was er niet. Hij – H.(...)- was net terug" (zie CGVS B.(...), p. 18). Het is echter weinig geloofwaardig dat het gezin pas na de terugkeer van H.(...), i.c. vier dagen na de verdwijning van Z.(...), contact zou opnemen met uw gezin in verband met hun dochter. In het kader hiervan stelde uw vader dat Z.(...) haar ouders 'een beetje oud zijn' (zie CGVS B.(...), p. 18). Dit is echter geen afdoende verklaring en bovendien een loutere bewering van uw vaders kant. Voorts blijkt uit uw vader zijn verklaringen dat toen uw broer M.(...) niet thuis kwam hij hem overal gezocht heeft: bij ziekenhuizen, bij staatsveiligheid, etc. (zie CGVS B.(...), p. 17). Rekening houdend met uw verklaringen dat Z.(...) afkomstig is uit een streng gezin en men strenger geworden was nadat uw broer haar hand gevraagd had (zie CGVS A.(...), p. 9) kan er logischerwijs verondersteld worden dat haar familie ook direct naar Z.(...) op zoek zou zijn gegaan wanneer zij niet meer thuis kwam. Gezien het gegeven dat uw oom en tante in het verleden betrokken waren bij de twee huwelijksaanzoeken en zij daarenboven ook nog eens de burens waren van Z.(...) haar familie, kan verondersteld worden dat men als eersten gecontacteerd zou worden om te achterhalen waar hun dochter zich bevond. Waarom men vier dagen gewacht zou hebben is geenszins duidelijk.

Wat betreft de bemiddelingspoging van de lokale mukhtar dient te worden opgemerkt dat dit eveneens een loutere bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs.

Voorts is het ook wel opmerkelijk dat uw broer M.(...) zijn dagdagelijkse activiteiten gewoon heeft hervat na zijn terugkeer naar al Rashadih. Zo zou hij zijn werk als taxichauffeur gewoon hebben verdergezet. Rekening houdende met M.(...) zijn eigen verklaringen aangaande het lot van Z.(...) na haar terugkeer naar huis – de belofte in te stemmen met het huwelijk werd niet nageleefd, Z.(...) werd mishandeld en vervolgens verbannen naar het ouderlijk dorp Yatar (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 13) – kan toch verondersteld worden dat uw broer zich onder de radar zou houden, indien uw relaas de waarheid betreft.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat ook vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van de feiten die zich vervolgens zouden hebben afgespeeld.

Ook volgende bevindingen bevestigen dit. Zo zijn er onvoldoende elementen die erop wijzen dat uw broer M.(...) daadwerkelijk het slachtoffer werd van een gewelddadige (gerichte) aanval op zijn persoon. Het is immers opmerkelijk dat uzelf, noch uw ouders en uw broer M.(...) zelf, in staat zijn om documenten betreffende uw broer zijn ziekenhuisopname in Libanon voor te leggen. Nochtans werd M.(...), volgens uw vader, gedurende tweeënhalve maand gehospitaliseerd (zie CGVS B.(...), p. 18). Er kan dan ook rederlijkerwijs verwacht worden dat er een medisch dossier beschikbaar zou zijn en dat jullie dit ter staving van jullie relaas zouden kunnen voorleggen indien uw broer daadwerkelijk tengevolge van de gebeurtenissen op 5 november 2016 verschillende maanden medische verzorging heeft genoten in het Jabal Amel ziekenhuis te Libanon. In het kader hiervan dient eveneens opgemerkt te worden dat uw vader tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde dat H.(...) en zijn handlangers meermaals naar uw broer zijn toestand kwamen informeren in het ziekenhuis (zie B.(...), p. 19). Dat u noch uw overige familieleden hier gewag van maakten is dan weer hoogst eigenaardig in geval van een oprecht relaas. Voorgaande doet dan ook verdere vragen rijzen bij de waarachtigheid, minstens de ernst, van jullie verklaringen.

Ook al zou het ten andere zo zijn dat M.(...) maandenlang gehospitaliseerd werd in Libanon, u toont geenszins aan de hand van concrete en objectieve elementen aan dat dit het gevolg was een op zijn persoon gerichte aanval, uitgevoerd door H.(...), en dit omwille van de relatie tussen hem en Z.(...).

Los van voorgaande dient voorts te worden opgemerkt dat ook de geloofwaardigheid van de problemen die u vervolgens, omwille van uw broer, zou hebben gekend op ernstige wijze wordt ondermijnd. Zo zou men te weten gekomen zijn dat u uw broer op 20 oktober 2016 naar Wadi al Zeeni had gevoerd en aangezien men uw broer niet meer te pakken kon krijgen zou men u zijn beginnen viseren. Dit zou uiteindelijk geleid hebben tot een achtervolging en een auto-ongeval in februari 2017. Dient in het kader hiervan vooreerst te worden opgemerkt dat gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw broer zijn relatie alsook de daar uitvloeiende problemen (zie supra) er evenmin geloof gehecht kan worden aan uw vermeende problemen.

Uw verklaringen kunnen bovendien sowieso maar weinig overtuigen. Zo blijkt dat u op 3 februari 2017 werd achtervolgd door een Range Rover met verduisterde ramen. De auto zou u op een gegeven moment naar de kant geduwd hebben waardoor u op een gegeven moment tegen een lantaarnpaal gebotst bent (zie CGVS A.(...), p. 17). Na de aanrijding zou er niets meer gebeurd zijn (zie CGVS A.(...), p. 17). Het is echter weinig aannemelijk dat men, indien men u effectief wou vermoorden en men reeds de moeite had gedaan om u te achtervolgen en uw vervolgens van de weg te rijden, nadat u tegen een paal tot stilstand was gekomen, gewoon verderreed en u voor het overige met rust liet. In het kader hiervan stelde u dat de gebeurtenissen zich voltrokken op een drukke steenweg wat mogelijks een verklaring was voor het gegeven dat men na uw botsing niets meer heeft gedaan (zie CGVS A.(...), p. 18). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van een loutere veronderstelling die overigens geen steek houdt. Immers, indien u effectief per auto werd achtervolgd en van de weg werd geduwd wat tot een aanrijding leidde, mag het duidelijk zijn dat de aanwezigheid van anderen, i.c. een drukke steenweg, voor uw belagers geen beletsel vormde. Dat dit dan wel zou hebben meegespeeld bij hun beslissing om u daar en dan, na de aanrijding, verder met rust te laten, is niet aannemelijk. Voorts dient te worden opgemerkt dat u ook aangaande het auto-ongeval geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen. Dit is opmerkelijk gezien uit uw vader zijn verklaringen blijkt dat uw auto naar aanleiding van dit incident volledig vernield was (zie CGVS B.(...), p. 20) en u eveneens medische zorgen kreeg in het ziekenhuis van al Rashadih (zie CGVS B.(...), p. 20). Dat u, rekening houdend met voorgaande, geen enkel stavingstuk kan neerleggen is opmerkelijk en ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat men u en uw broer zou willen doden omwille van de gebeurtenissen die zich voordeden in oktober 2016, i.c. M.(...) en Z.(...) vluchtten samen weg om stiekem te kunnen huwen, is hoe dan ook weinig waarschijnlijk. Zo werd Z.(...), volgens M.(...), door haar familie geslagen en naar het ouderlijk dorp, in een andere regio van Libanon, gestuurd (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 21). Ook u stelde uitdrukkelijk: "Misschien hebben ze gewoon hun dochter geslagen, een paar klappen gegeven" (zie CGVS A.(...), p. 18). Indien Z.(...) haar familie u en uw broer effectief viseert en jullie wil doden omwille van de geheime relatie tussen Z.(...) en M.(...), mag het toch ten zeerste verbazen dat Z.(...) haar straf zich "beperkte" tot geslagen en verbannen worden.

Voorts is het ook bevreemdend dat u en uw broer nog ettelijke maanden in Al Rashidieh bleven na jullie voorgehouden problemen, i.c. jullie verlieten Libanon pas 6 maanden na de (beweerde) aanval op uw broer en 3 maanden na uw auto-ongeval. Dit zet de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees verder op de helling. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden in al-Rashadih zou hebben verbleven. In het kader hiervan stelde u veilig te zijn in het Palestijns vluchtelingenkamp al-Rashadih aangezien Libanezen het kamp niet mogen betreden (zie CGVS A.(...), p. 17). Uw vader verklaarde nochtans dat leden van Ansar Allah uw familie lastigvielen op bevel van H.(...) (zie CGVS B.(...), p. 21). Dat u en uw broer hoe dan ook het risico zou nemen nog ettelijke maanden in al-Rashadih te blijven en hierbij mogelijks, in opdracht van H.(...) via derden, in het kamp te worden lastiggevalen is hoogst opmerkelijk. Uw gedrag strookt niet met uw beweerde vrees.

Uit wat voorafgaat moet voorts ook worden besloten dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw familie nog zou hebben gekend in Libanon na het vertrek van u en uw broer.

Kan bovendien nog worden opgemerkt dat uit uw vader zijn verklaringen blijkt dat hij zo'n 20 à 25 dagen na uw vertrek werd bedreigd en achtervolgd door H.(...) terwijl hij zijn werkzaamheden als taxichauffeur aan het uitoefenen was (zie CGVS B.(...), p. 20). Daarna zou uw vader nog meermaals bedreigd zijn toen hij trachtte zijn werkzaamheden als taxichauffeur te hervatten (zie CGVS B.(...), p. 21). Vreemd genoeg maken u noch uw broer M.(...) gewag van deze incidenten tijdens jullie (eerste) persoonlijk

onderhoud (zie CGVS A.(...), p. 18 – zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 12 en 13). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie per sms werd bedreigd na uw vertrek. U stelde: "In totaal werden wij twee keer met de dood bedreigd en ze hebben de eerste keer gezegd als wij terugkeren naar Libanon dan gaan ze ons doden. En tweede keer werden ze aan het adres van vader geuit. We zullen nooit tot rust komen tot wij iemand van jullie doden" (zie CGVS A.(...), p. 18). Vervolgens stelde u eveneens dat de communicatie tussen beide families grotendeels via de vrouwen verliep (zie CGVS A.(...), p. 18). Het is duidelijk dat uw verklaringen haaks staan op die van uw vader die stelt meermaals persoonlijk te zijn achtervolgd en te zijn bedreigd door H.(...) (zie CGVS B.(...), p. 20). Dit ondermijnt weerom de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de dreigementen. Vervolgens is het frappant dat uw broer M.(...) tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud in april 2018 plots wel soortgelijke feiten aanhaalt maar hierover in zijn eerste persoonlijk onderhoud niets heeft vermeld (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 12 en 13 – zie CGVS M.(...) dd. 19.04.2018, p. 4). Uw echtgenote kwam dan weer niet verder dan op te merken dat uw vader na uw vertrek lastiggevalen werd door 'iemand'. Evenmin kon ze meer duiding geven bij de manier waarop dit zich zou hebben voorgedaan (zie CGVS H.(...), p. 14). Voorts blijkt uit uw vader zijn verklaringen dat leden van Ansar Allah uw familie in het oog hielden alsook lastigvielen op bevel van H.(...) (zie CGVS B.(...), p. 21). Opvallend is dan weer dat geen enkel ander familielid gewag maakt van problemen met leden van Ansar Allah in al Rashadieh (zie CGVS M.(...), p. 9 – 15, zie CGVS H.(...), p. 12 – 14, zie CGVS A.(...), p. 13 – 19, zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 12 – 25, zie CGVS M.(...) dd. 19.04.2018, p. 4). Het kan slechts weinig overtuigen dat, indien uw gezin effectief in de gaten werd gehouden alsook lastiggevalen werd door leden van Ansar Allah, u noch uw overige familieleden – met uitzondering van uw vader – dit vermeld zouden hebben. Het betreft immers één van de cruciale redenen waarom uw ouders niet langer in staat waren om in al Rashadieh te verblijven.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kunnen overtuigen."

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 5 oktober 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun

reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashadieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit jullie eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw gezin woonde in al Rashadieh is uw eigendom (zie CGVS A.(...), p. 5). Uw zoon A.(...) verklaarde weliswaar dat jullie de woning ondertussen hebben verkocht om jullie reis naar België te financieren (zie CGVS A.(...), p. 5). Dient echter te worden opgemerkt dat dit een loutere beweringen betreft van zijn kant die geenszins werd gestaafd. U, noch uw familieleden, leggen tot op heden enig bewijsstuk neer te staving van jullie beweringen aangaande de verkoop van jullie woning. In dit verband stelde uw echtgenoot dat er geen schriftelijke bewijsstukken bestaan van de verkoop van het huis aangezien dit in de Palestijnse kampen op mondelinge basis gedaan wordt (zie CGVS B.(...), p. 8). Dient echter te worden opgemerkt dat het hier opnieuw een loutere bewering betreft. Bovendien is het weinig aannemelijk dat dergelijke zaken niet op papier zouden worden weergegeven om eventueel latere problemen/betwistingen te vermijden. Blijkt daarenboven dat uw echtgenoot, alsook uw zonen A.(...) en M.(...), tewerkgesteld waren als taxi-chauffeurs in Libanon (zie CGVS Bilal p. 9 en CGVS A.(...), p. 6, 7 en 8). Uw zoon A.(...) zou daarnaast eveneens tewerkgesteld zijn op een koeienboerderij (zie CGVS A.(...), p. 6). Uit uw echtgenoot zijn verklaringen blijkt bovendien dat zijn inkomen voldoende was om in jullie onderhoud te voorzien. Ook uw zoon A.(...) bevestigde dit (zie CGVS, p. 9 en CGVS A.(...) p. 7). Uw echtgenoot verduidelijkte nog dat uw zonen A.(...) en M.(...) slechts een deel van hun inkomsten moesten bijdragen aan het gezinsinkomen. Het overige diende als zakgeld (zie CGVS, p. 9). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van uzelf als ook uw zoon dat jullie in het verleden financiële steun kregen van uw schoonvader alsook van de familie aan uw zijde (zie CGVS A.(...), p. 7 – zie CGVS M.(...), p. 7). Eveneens kan op basis van uw verklaringen, en de verklaringen van uw echtgenoot, worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikte waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 7 en CGVS Bilal p. 10). Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit en het feit dat uw echtgenoot, alsook uw zonen A.(...) en M.(...) een maandelijks inkomen hadden en daarmee jullie gezin konden onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 9 juli 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft

grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs alsook de pagina uit uw reisdocument bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw herkomst. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw zoon M.(...) en uw schoondochter H.(...) werd besloten tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar de feiten en de motivering van het beroep ingediend in het dossier van haar zoon, blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon A.A. (RvV X).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. X van 2 september 2019 ten aanzien van A.A. besloten tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt: "(...) Allereerst dient er benadrukt te worden dat UNRWA niet langer in staat is haar mandaat naar behoren te vervullen, gezien de drastische financiële tekorten waarmee zij te kampen krijgt. De vermelding in de bestreden beslissing betreffende de extra toezegging van financiële steun na de enorme financiële terugtrekking van de Verenigde Staten, neemt niet weg dat er nog steeds een niet te verwaarlozen financieel tekort is. Hierdoor kan UNRWA haar mandaat alleszins niet meer uitoefenen zoals voorheen. Dergelijke financiële crisis is ongezien bij deze organisatie en zal desgevallend haar consequenties na laten.

Verder is het van belang te verwijzen naar het persoonlijk relaas dat zal worden weergegeven, hetgeen tot gevolg heeft dat de verzoekende partij onder de uitzondering valt, zoals hierboven omschreven. Er kan namelijk een rechtvaardiging gevonden worden in het persoonlijk relaas.

Bovendien zullen de beweringen van het Commissariaat inzake de ongeloofwaardigheid weerlegd worden aan de hand van onderstaande middelen.

A. Weerlegging ongeloofwaardigheid

Relatie tussen M.(...) en Z.(...)

Allereerst dienen de beweringen inzake de relatie en haar gevolgen van M.(...) en Z.(...) weerlegd te worden. In de bestreden beslissing wordt er geoordeeld dat de verzoekende partij zijn echtgenoot H.(...) niet veel informatie kon geven over de relatie tussen M.(...) en Z.(...) en over de problemen hieraan gelinkt. Er werd geoordeeld dat dit frappant is "aangezien u op het moment van de feiten reeds ettelijke maanden verloofd was." Toch kan hieruit niet vanzelfsprekend worden afgeleid dat zij als koppel al deze informatie al deelden. Bovendien is het van uiterst belang dat er melding wordt gemaakt van het feit dat H.(...) tot haar vertrek in haar ouderlijk huis heeft gewoond en er dus nog geen sprake was van een feitelijk samenwonen. (zie CGVS H.(...), p 9.)

Verder werd er ook geargumenteed dat het bevreemdend is dat A.(...) zijn moeder verwees naar F.(...) toen ze naar Z.(...) zou verwijzen. Dit is louter een vergissing die ze bovendien zelf meteen recht had gezet en bijgevolg kan er dan ook geen gewicht aan worden gegeven.

Bijkomend werd er in de bestreden beslissing geredeneerd dat er ernstige twijfels konden rijzen inzake M.(...) zijn beschrijving van Z.(...). Volgens het Commissariaat waren de beschrijvingen uiterst vaag en oppervlakkig. Toch dient er geoordeeld te worden dat een beschrijving betreffende de lengte, al dan niet dragen van een hoofddoek en huidskleur beantwoorden aan de vraag om een fysieke beschrijving te geven, zeker wanneer er geen specifieke vragen worden gesteld.

Vervolgens werd er gesteld dat het zeer bevreemdend is dat M.(...) en Z.(...) dergelijke risico's hadden ondernomen, de gevolgen ervan in acht genomen. Tevens werd het bevreemdend geacht dat het koppel enkel een religieus huwelijk voltrok, hetgeen verdedigd werd door een tijdsgebrek om een sjeik te vinden. Daarenboven hadden zij beide niet veel tijd om dit op voorhand allemaal tot in de puntjes te regelen, hetgeen hen werd verweten. Toch kan het volstaan te oordelen dat het koppel niet veel voorbereiding had genomen om dit alles te voltrekken en hun organisatie niet uiterst zorgzaam bleek te zijn. Het voorgaande staft geenszins het vermeende argument tot ongeloofwaardigheid.

Daarnaast werden er in de bestreden beslissing twijfels geuit met betrekking de begripvolle en berustende houding van de verzoekende partij tegenover de plannen van zijn broer destijds om te vluchten en stiekem te huwen. Ondanks het feit dat de bijhorende risico's hem kenbaar waren, meent de verzoekende partij dat het nog steeds de keuze is van zijn broer en hij deze altijd steunt. Zeker wanneer bleek dat M.(...) en Z.(...) zoveel van elkaar houden.

Verder werd het verbazend bevonden dat er vier dagen voorbijgingen vooraleer de familie van Z.(...) contact opnam in verband met haar verdwijning. De verzoekende partij zijn vader B.(...) meende dat H.(...) dan net terug was. Het is daarom niet onwaarschijnlijk dat Z.(...) haar ouders eerst zelf op zoek zijn gegaan naar hun dochter en volslagen radeloos waren wanneer hun zoon thuiskwam. Bijgevolg is het geenszins bevreemdend dat H.(...) de aanzet was om de familie van de verzoekende partij te contacteren.

Tot slot werd er geargumenteed dat het opmerkelijk was dat M.(...) zijn dagdagelijkse activiteiten hervatte na zijn terugkeer naar Rashidieh. Nochtans kan er geoordeeld worden dat dit allerminst verdacht is aangezien er nog steeds inkomsten dienen te komen. Dergelijke onderhoudsactiviteiten kunnen niet zonder meer worden stopgezet.

Bedreigingen

Bovenstaande uiteenzetting weerlegde alle misvattingen en twijfels betreffende het relaas inzake de relatie en het stiekeme huwelijk tussen M.(...) en Z.(...). Aansluitend zullen ook de twijfels met betrekking tot de bedreigingen ten aanzien van M.(...), A.(...) en hun vader weerlegd worden.

Allereerst is het van uiterst belang dat er melding wordt gemaakt van het feit dat de gevraagde documenten inzake de hospitalisatie van M.(...) werden overgemaakt aan het Commissariaat, onder voorbehoud van vertalingen die nog overgemaakt zullen worden (zie stuk 3). Bijgevolg kan er geen twijfel meer bestaan omtrent deze hospitalisatie. Desalniettemin werd er in de bestreden beslissing het volgende toegevoegd;

“Ook al zou het ten andere zo zijn dat M.(...) maandenlang gehospitaliseerd werd in Libanon, u toont geenszins aan de hand van concrete en objectieve elementen aan dat dit het gevolg was van een op zijn persoon gerichte aanval, uitgevoerd door H.(...), en dit omwille van de relatie tussen hem en Z.(...).”

Deze laatste bewering is zonder waarde aangezien M.(...) zijn uiterste best heeft gedaan om alle mogelijke bewijsstukken te overhandigen aan het Commissariaat. De bestreden beslissing maakt op geen enkele manier melding van een ander mogelijk bewijsmiddel dat de gerichte aanval omwille van de relatie tussen M.(...) en Z.(...) wel zou kunnen staven. Er dient dan ook geoordeeld te worden dat er geen andere middelen voorhanden zijn dan deze die werden voorgelegd door M.(...), om bovenstaande situatie feitelijk te kunnen staven.

Vervolgens werden er ook twijfels geuit met betrekking tot de bedreiging ten aanzien van de verzoekende partij omwille van zijn broer. De bestreden beslissing maakte melding van een onaannemelijk gedrag van de belagers. Zij lieten A.(...) na de aanrijding namelijk met rust, hetgeen volgens het Commissariaat bevreemdend is. Toch kan er geoordeeld worden dat dreigementen net vaak bestaan uit het creëren van angstgevoelens, hetgeen hier duidelijk werd bereikt door de belagers.

Verder kon er geen geloof worden gehecht aan het feit dat de familie van Z.(...) ‘slechts’ slagen hadden toegediend aan hun dochter of zus en zij de broers M.(...) en A.(...) wouden vermoorden. Allereerst dient er benadrukt te worden dat er tot op heden geen nieuws is gekomen van Z.(...) en er desgevallend dan ook geen sluitend antwoord gegeven kan worden op haar situatie. Daarnaast heeft A.(...) duidelijk gemaakt dat zij het doelwit waren, mede omwille van het feit dat zij van Palestijnse origine waren.

Voorts werd het bevreemdend bevonden dat M.(...) en A.(...) nog enkele maanden na de zich afgespeelde problematiek in het kamp vertoefden. In de bestreden beslissing werd er als volgt geoordeeld:

“Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden in al-Rashidieh zou hebben verbleven.”

Bovenstaande bewering kan moeilijk waarde aan worden gehecht aangezien het vanzelfsprekend is dat Palestijnse vluchtelingen in een vluchtelingenkamp niet ogenblikkelijk de financiële middelen hebben om het land te verlaten en een lange vluchtroute te bekostigen, die bovendien enorm prijzig is. Daarenboven staat dit hun relaas des te meer kracht bij omdat dit aantoont dat zij voorheen niet de intentie hadden om hun land te verlaten en de vlucht het directe gevolg is van hun vrees. Hun ouders waren trouwens genoodzaakt hun huis te verkopen om hun reis te kunnen bekostigen.

Tot slot werden er nog enkele bedenkingen geformuleerd bij de bedreiging ten aanzien van de vader B.(...). Hij verklaarde dat hij achtervolgd werd door H.(...), terwijl de broers niet veel gedetailleerde informatie hieromtrent konden geven. Zij meenden eerder dat hij aan huis of telefonisch bedreigd werd. Toch dient er geoordeeld te worden dat dit geenszins als bevreemdend dient beschouwd te worden aangezien de bedreigingen zich hebben afgespeeld na het vertrek van M.(...) en A.(...) en de communicatie geenszins te vergelijken is met voorheen. Daarom is het zeer aannemelijk dat beide versies niet helemaal op elkaar zijn afgestemd.

Bovenstaande redenen die in de bestreden beslissing werden aangehaald om te kunnen concluderen dat het relaas ongeloofwaardig is werden allen weerlegd. Nadruk dient gelegd te worden op het feit dat er geen enkele grove tegenstrijdigheid te vinden is in het relaas gebracht door M.(...) en het relaas gebracht door A.(...), de verzoekende partij. De vermeende ‘tegenstrijdige’ verklaringen waren eerder gebaseerd op verschillen tussen M.(...) en A.(...) enerzijds en hun ouders en H.(...) anderzijds, hetgeen niet verbazend kan zijn aangezien zij niet meer samenleefden na hun vertrek.

Bovendien is het van belang te benadrukken dat M.(...) en A.(...) hun uiterste best hebben gedaan om bewijsstukken die hun relaas zouden kunnen staven, neer te leggen en beide consequent te antwoorden op zeer gedetailleerde vragen tijdens hun gehoor.

Ter conclusie kan er gesteld worden dat er geen enkel argument voorhanden is om aan te nemen dat de verklaringen ongeloofwaardig bestempeld dienen te worden. Er dient voorts nadruk gelegd te worden op de eensluidende verklaringen van M.(...) en A.(...), hetgeen hun feitenrelaas alleen maar bevestigt.”

Verzoeker citeert voorts uit het rapport “The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon” van UNHCR van februari 2016, uit het rapport “Lebanon: Treatment of Palestinians by society and authorities; state protection; treatment of Sunni Palestinians from refugee camps near Beirut by Hezbollah (2012-December 2013)” van Canadian Immigration and Refugee Board van 10 december 2013, uit het “Fact-Finding Mission Report: Syrian and Palestinian (in Lebanon and exiting Syria) refugees in Lebanon” van FIS van 29 september 2016, uit de “Protection brief: Palestinian refugees living in Lebanon” van UNRWA van oktober 2017 en uit het rapport “Stateless Palestinian Refugees in Lebanon” van Danish Immigration Service ter illustratie van de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in het algemeen en meer specifiek in al-Rashidieh. Verzoeker meent hiermee te kunnen aantonen dat hij wel degelijk een risico loopt op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf. Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde informatie: “Deze geciteerde rapporten tonen aan dat de veiligheidssituatie beneden alle peil is. De Libanese autoriteit heeft geen vat op de veiligheid in het kamp waardoor de vluchtelingen aan hun lot worden overgelaten, met alle gevolgen van dien. Deze beklagenswaardige veiligheidssituatie heeft bijvoorbeeld tot gevolg dat de vluchtelingen hun recht op basisdiensten niet kunnen afdwingen, zoals onderwijs volgen, voedsel kunnen aankopen, een woonst bouwen. De veiligheidssituatie dwingt scholen en shops te sluiten bijvoorbeeld.

Bovenstaande argumentatie en documentatie in acht genomen kan er geconcludeerd worden dat de verzoeker zijn situatie als geloofwaardig dient beschouwd te worden. Bovenstaande extracten van rapporten hebben aangetoond dat de verzoekende partij een terechte vrees heeft om teruggestuurd te worden naar Libanon. De veiligheidssituatie en alle gevolgen daarmee gepaard in acht genomen, kan er geoordeeld worden dat hij een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zou lopen bij een eventuele terugkeer naar zijn land van oorsprong.”

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: documenten in verband met de hospitalisatie van verzoekers broer M..

2.2.2. Op 30 april 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Palestinian Territories - Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018.

Op 20 mei 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op vraag van deze Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 30 november 2018 genomen in hoofde van verzoekers broer M. B A A. en medische attesten op diens naam, met name een Spaans medisch attest dd. 16 augustus 2017, een medisch attest opgesteld door het Rode Kruis Vlaanderen en diens Libanees medisch dossier. Aangezien de vertaling van het medisch attest uit Libanon onvolledig was, werd de integrale vertaling hiervan aan de Raad overgemaakt bij aanvullende nota van 22 mei 2019.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek niet in positieve zin kunnen veranderen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2018 (CG nr. 1715316), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer “hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan." In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.11.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn ouders voortborduren op de asielmotieven zoals deze door verzoekers broer M. B. A. A. werden uiteengezet in het kader van diens verzoek om internationale bescherming, met name problemen met de familie van diens vriendin Z. (en Hezbollah) nadat twee huwelijksaanzoeken werden geweigerd en zij daarom besloten om weg te lopen en alsnog (religieus) te huwen.

In 's Raads arrest nr. X van 26 augustus 2019 werd inzake het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekers broer geoordeeld dat hij niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De Raad besloot dat uit de lezing van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de feiten die tot zijn vertrek hebben geleid niet geloofwaardig zijn ("5.13. Le requérant n'est pas non plus parvenu à démontrer qu'il connaît un « état personnel d'insécurité grave ». En effet, il ressort clairement de la lecture du dossier administratif que les faits ayant mené à son départ manquent de crédibilité.). De Raad stelde vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de besteden beslissing significante onjuistheden heeft vastgesteld in de verklaringen van de verzoeker en die van zijn familieleden die zich bij hem in België hebben gevoegd, met betrekking tot de feiten die raken aan de kern van zijn relaas en die aan de basis liggen van zijn vlucht uit Libanon, en oordeelde dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee voldoende motiveert waarom de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn vertrek is ingegeven door redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, waardoor hij verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. De Raad besloot dat de verzoeker dus niet heeft aangetoond dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en dat het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is ("5.15. (...) En soulignant la constatation d'importantes imprécisions dans les déclarations du requérant, et dans celles des membres de sa famille venus le rejoindre en Belgique, concernant les faits qu'il présente comme centraux et à l'origine de sa fuite du Liban, le Commissaire général expose à suffisance les raisons pour lesquelles le requérant n'a pas établi que son départ était justifié par des motifs échappant à son contrôle et indépendants de sa volonté qui l'ont contraint à quitter la zone d'opération de l'UNRWA, l'empêchant ainsi de bénéficier de l'assistance fournie par celle-ci. Ainsi, le requérant n'a pas établi qu'il se trouvait personnellement dans une situation d'insécurité grave et que l'UNRWA était dans l'impossibilité de lui assurer, dans sa zone d'opération, des conditions de vie conformes à la mission dont elle est chargée.)

De Raad bevestigde de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en verhinderen dat aan de aangevoerde feiten enig geloof kan worden gehecht ("5.16. Le Conseil se rallie aux motifs de la décision entreprise. Il considère que ceux-ci se vérifient à la lecture du dossier administratif, sont pertinents et empêchent tenir les faits invoqués pour crédibles et donc pour établis.)

De Raad stelde vast dat verzoekers broer zijn relatie met Z., nochtans de oorzaak van de problemen waarmee hij en zijn gezinsleden worden geconfronteerd, niet aannemelijk maakt. Wat betreft de opmerking in het verzoekschrift dat hij een fysieke beschrijving van zijn vriendin kon geven (verzoekschrift, bladzijde 4), wees de Raad erop dat hij hiermee geen antwoord geeft op de motivering van de bestreden beslissing waar terecht wordt gewezen op zijn vage en oppervlakkige verklaringen over de ervaring van zijn relatie met Z., hun gezamenlijke activiteiten, hun projecten of de interesses van Z. ("A cet égard, le Conseil relève particulièrement l'incapacité du requérant à convaincre de la réalité de sa relation avec Z., laquelle est pourtant à l'origine des problèmes rencontrés par lui et par les membres de sa famille. Si, dans son recours, la partie requérante souligne le fait que le requérant a pu livrer une description physique de sa petite amie (requête, p. 4), le Conseil relève qu'elle n'apporte aucune réponse aux motifs de la décision attaquée qui pointent à juste titre les déclarations vagues et superficielles du requérant concernant le vécu de sa relation avec Z., leurs activités communes, leurs projets, ou encore les centres d'intérêt de Z.)

De Raad achtte het ook twijfelachtig dat de moeder van de verzoeker zich vergist in de voornaam van verzoekers vriendin en verwees naar het bestaan van een zus van deze laatste om haar fout te rechtvaardigen, terwijl volgens de verzoeker zijn vriendin geen zus heeft. De verzoeker kon naar het

oordeel van de Raad niet worden gevolgd waar hij van mening is dat dit een fout is die zijn moeder zelf heeft gecorrigeerd en die daarom niet van belang is (*"Le Conseil juge également douteux que la mère du requérant se soit trompé dans le prénom de la petite amie du requérant et évoqué, avant de se reprendre, l'existence d'une sœur de celle-ci pour justifier son erreur alors que, selon le requérant, sa petite amie n'a pas de sœur. A cet égard, le Conseil ne peut rejoindre la partie requérante lorsqu'elle considère qu'il s'agit d'une erreur que la mère du requérant a elle-même corrigé et qui n'a donc aucune importance."*)

De Raad achtte het bovendien bijzonder ongeloofwaardig dat de schoonzus van de verzoeker in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming nooit de relatie van de verzoeker met Z. heeft vermeld en dat zij niet weet dat deze relatie de oorzaak is van de problemen die haar man (de broer van de aanvrager) met Hezbollah heeft ondervonden. De verklaring dat de schoonzus van de verzoeker niet met haar echtgenoot samenwoonde en dat al deze informatie tussen het paar niet werd gedeeld, overtuigde de Raad niet daar de Raad zich niet kan voorstellen dat dit nooit tussen hen is besproken (*"Par ailleurs, le fait que la belle-sœur du requérant n'ait jamais évoqué, dans le cadre de sa propre demande de protection internationale, la relation du requérant avec Z. et qu'elle ne sache pas que c'est cette relation qui est à l'origine des problèmes que son mari (le frère du requérant) a rencontré avec le Hezbollah est particulièrement invraisemblable. A cet égard, l'explication selon laquelle la belle-sœur du requérant ne cohabitait pas avec son mari et n'a pas partagé toutes ces informations dans son couple ne convainc pas le Conseil qui ne peut concevoir que cela n'ait jamais été discuté entre eux."*)

De Raad merkte nog op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op heeft gewezen dat het niet coherent is dat de verzoeker de concrete bedreigingen die zijn vader van H., de broer van Z., heeft ontvangen niet heeft genoemd als de trigger die de vlucht veroorzaakte van de familieleden die zich bij hem in België kwamen voegen (*"Enfin, c'est à juste titre que la partie défenderesse relève qu'il n'est pas cohérent que le requérant n'ait pas évoqué les menaces concrètes reçues par son père de la part de H., le frère de Z., comme étant l'élément déclencheur ayant provoqué la fuite des membres de sa famille venus le rejoindre en Belgique."*)

De Raad besloot dat de hierboven hernomen motieven, die niet op dienstige wijze werden ontkracht, een bundel convergente elementen vormen, die samen genomen determinerend zijn en de bestreden beslissing kunnen schragen, en die niet toelaten geloof te hechten aan de vermeende problemen en aldus te concluderen dat het vertrek van de verzoeker gerechtvaardigd was om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten (*"Ainsi, le Conseil considère que les motifs repris ci-dessus, qui ne sont pas valablement rencontrés par la partie requérante, constituent un faisceau d'éléments convergents, lesquels, pris ensemble, sont déterminants et permettent de fonder la décision attaquée, empêchant de tenir pour établis les problèmes allégués et, partant, empêchant de conclure que le départ du requérant était justifié par des motifs échappant à son contrôle et indépendants de sa volonté qui l'ont contraint à quitter la zone d'opération de l'UNRWA."*)

Met betrekking tot de voorgelegde documenten, trad de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens pertinente analyse en besluit dat deze documenten onvoldoende bewijskracht hebben om het verhaal geloofwaardig te maken. De Raad stelde vast dat de verzoeker in het verzoekschrift geen elementen aanbracht die deze analyse kunnen wijzigen (*"Quant aux documents déposés au dossier administratif, le Conseil rejoint l'analyse pertinente qu'en a fait la partie défenderesse et qui lui a permis de conclure qu'ils ne disposaient pas d'une force probante suffisante pour rendre le récit crédible. Dans son recours, la partie requérante n'apporte aucun élément susceptible de modifier cette analyse."*)

2.11.2. Verzoeker, wiens beweerde problemen voortvloeien uit de vermeende relatie van zijn broer, brengt bij zijn eigen verzoek om internationale bescherming en in voorliggend verzoekschrift geen elementen aan die de appreciatie in voornoemd arrest genomen ten aanzien van zijn broer in positieve zin kunnen wijzigen.

2.11.2.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst correct vastgesteld dat verzoekers echtgenote noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met een woord heeft gerept over de relatie tussen verzoekers broer M. en Z. en dat zij niet weet dat deze relatie de ware toedracht is van de problemen die verzoeker en zijn broer met Hezbollah zouden hebben gekend. De Raad oordeelde in hoger aangehaald arrest reeds dat de onwetendheid van verzoekers echtgenote in dit verband bijzonder ongeloofwaardig moet worden geacht en dat de

verklaring in het verzoekschrift dat verzoeker en zijn echtgenote op dat ogenblik niet samenwoonden en het betoog dat uit het loutere feit dat zij op het moment van de feiten reeds ettelijke maanden verloofd waren niet kan worden afgeleid dat zij als koppel al deze informatie al deelden, niet overtuigt daar de Raad zich niet kan voorstellen dat dit nooit tussen hen besproken is geweest. De Raad benadrukt te dezen dat de problemen voortvloeiend uit de voorgehouden relatie van verzoekers broer de oorzaak vormen van de vlucht van het ganse gezin, verzoekers echtgenote inbegrepen, uit Libanon. Er mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij op de hoogte is van de reden(en) van deze vlucht, temeer het een drastische beslissing is om het land van herkomst te verlaten en hierbij de hele familie achter te laten. De onwetendheid van verzoekers echtgenote doet dan ook wel degelijk in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen in Libanon, zoals de Raad ook reeds oordeelde in voormeld arrest nr. X van 26 augustus 2019.

2.11.2.2. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing – net zoals in de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 30 november 2018 genomen ten aanzien van verzoekers broer – terecht op gewezen dat verzoekers moeder initieel verklaarde dat M. zijn vriendin F. heette, zij zich na enige bedenktijd corrigeerde en stelde dat de naam van het meisje Z.S. is, zij ter vergoelijking van het voorgaande stelde dat Z.'s zus F. heet, om vervolgens te stellen "Ik weet het niet meer, haar zus of iemand anders. Ik heb geen relatie met haar", terwijl uit de verklaringen van verzoekers broer M. blijkt dat Z. enkel één broer, genaamd H., en geen zussen heeft, en geen van de andere familieleden doorheen hun persoonlijk onderhouden gewag maakte van een zekere F.. Het argument in het verzoekschrift dat dit louter een vergissing betreft die verzoekers moeder zelf meteen heeft recht gezet zodat hieraan geen gewicht kan worden gegeven, werd reeds in voornoemd arrest niet aanvaard.

2.11.2.3. Verder herneemt de bestreden beslissing het motief uit de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van verzoekers broer M. dat diens beschrijvingen van Z. uiterst vaag en oppervlakkig zijn, wat ernstige twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn relatie met Z.. Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat de antwoorden gegeven door zijn broer beantwoorden aan de vraag om een fysieke beschrijving te geven, zeker wanneer er geen specifieke vragen worden gesteld, herhaalt de Raad dat in voormeld arrest nr. 225 194 werd geoordeeld dat verzoekers broer zijn relatie met Z., nochtans de oorzaak van de problemen waarmee hij en zijn gezinsleden worden geconfronteerd, niet aannemelijk maakt en dat de opmerking in het verzoekschrift dat hij een fysieke beschrijving van zijn vriendin kon geven geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing waar terecht wordt gewezen op zijn vage en oppervlakkige verklaringen over de ervaring van zijn relatie met Z., hun gezamenlijke activiteiten, hun projecten of de interesses van Z..

2.11.2.4. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "Vervolgens is het bevreemdend dat, indien uw broer M.(...) werkelijk een relatie zou hebben gehad met Z.(...) S.(...) – quod non – zij naar Wadi Zeeni zouden zijn gevlucht om aldaar stiekem te kunnen trouwen. Zo stelden u, alsook uw ouders, uitdrukkelijk dat er een grote kans bestaat dat een koppel zal vermoord worden in Libanon indien een meisje wegvlucht met haar vriend om stiekem te huwen (zie CGVS A.(...), p. 14 – zie CGVS B.(...), p. 16 – zie CGVS M.(...), p. 12). In het licht van voorgaande kan het weinig overtuigen dat uw broer en zijn vriendin dermate grote risico's zouden hebben genomen door enerzijds een (verboden) relatie aan te gaan en anderzijds, nadat het huwelijksaanzoek herhaaldelijk werd afgewezen, samen weg te vluchten om te huwen. In het kader hiervan stelde u dat uw broer op die manier hoopte om Z.(...)'s familie voor een voldongen feit te stellen, waardoor ze alsnog hun akkoord zouden geven voor het huwelijk om de familiale eer te beschermen (zie CGVS A.(...), p. 14). Het mag verbazen dat uw broer en Z.(...) van oordeel waren dat wegvloeden en stiekem huwen een positief effect zou hebben op hun kansen om alsnog de goedkeuring te krijgen van Z.(...)'s familie voor een huwelijk, rekening houdende met de eerdere afwijzingen omwille van uw broer zijn Palestijnse afkomst en zijn religie (zie CGVS A.(...), p. 14). Gezien bovengenoemde bezwaren is het niet aannemelijk dat Z.(...) haar familie ooit zou hebben toegestemd met een huwelijk. Bovendien bestond er overigens een reëel risico dat uw broer en zijn vriendin omwille van actie gedood zouden worden.

In dergelijke context is het weinig geloofwaardig dat uw broer alsook Z.(...) op zo'n lichtzinnig zouden hebben beslist om stiekem te trouwen. Indien ze daadwerkelijk dergelijke risico's zouden genomen is het dan bovendien wel heel frappant dat uw broer en Z.(...), nadat ze wegvluchtten en onderdoken in Wadi Zeeni, nooit officieel doch slechts religieus huwden (zie A.(...), p. 15). Dit is opmerkelijk gezien uit uw verklaringen, alsook uit de verklaringen van uw familieleden, blijkt dat uw broer en Z.(...) nochtans nét hiertoe beslist hadden in de hoop haar familie te overtuigen en hun goedkeuring te krijgen. Uw

ouders beweerden dienaangaande dat er te weinig tijd was om een sjeik te vinden én om het huwelijk te voltrekken (zie CGVS B.(...), p. 17 – zie CGVS M.(...), p. 12). Los van het feit dat dit loutere beweringen van betreffen, kan hier nog worden aan toegevoegd dat het weinig geloofwaardig is dat, indien uw broer en Z.(...) effectief het risico zouden genomen hebben om weg te lopen en daarmee hun leven in gevaar te brengen, ze niet op voorhand regelingen zou hebben getroffen om hun plan te laten slagen.

Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u ogenschijnlijk geen twijfels had ten aanzien van uw broer zijn plannen om naar Wadi Zeeni te vluchten en aldaar te huwen met Z.(...). U gevraagd hoe u ten aanzien van zijn plannen stond, stelde u het volgende: "Ja, dus ik vind dat de ouders in dit geval eigenlijk het huwelijk moeten goedkeuren. Het heeft te maken tussen twee personen die van elkaar houden. Het is toch iets persoonlijks" (zie CGVS A.(...), p. 15). Uw nonchalante houding is toch opmerkelijk gezien de mogelijke consequenties voor uw broer, maar ook voor uw gezin. Uit uw verklaringen blijkt immers dat Z.(...)s broer H.(...) actief is als verantwoordelijke binnen Hezbollah (zie CGVS A.(...), p. 8, 10 en 14). Uw vader stelde dan weer uitdrukkelijk dat H.(...) als strijder voor Hezbollah actief was in Syrië (zie CGVS B.(...), p. 14). Daarenboven stelde u dat hun partij (i.c. Hezbollah) een hekel heeft aan Palestijnen. Dat u rekening houdend met bovenstaande, met name het profiel alsook de militaire activiteiten van H.(...) én , het gegeven dat, zoals u beweerde, koppels die wegvluchten om stiekem te huwen in het kader van eerwraak gedood kunnen worden, zo begripvol en berustend reageerde is weinig aannemelijk. Voorgaande bevindingen doen verdere twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw broer zijn relatie alsook uw betrokkenheid bij de feiten.

Wat ook mag verbazen is dat de familie van Z.(...) schijnbaar geen enkele poging heeft ondernomen om hun dochter te zoeken na haar verdwijning in oktober 2016. Pas na ettelijke dagen (+/- 4 dagen) zou uw oom H.(...) zijn gecontacteerd door de familie van Z.(...) in verband met haar verdwijning. Uit uw vader zijn verklaringen blijkt dat uw oom H.(...) bedreigd werd door Z.(...) haar broer H.(...) (zie CGVS B.(...), p. 17 en 18). Gevraagd waarom men niet eerder contact opnam met uw familie, gezien het gegeven dat er in het verleden reeds tweemaal een huwelijksaanzoek had plaatsgevonden en het feit dat uw oom H.(...) de buur is van Z.(...) haar familie, stelde uw vader: "Hij – H.(...) - was er niet. Hij – H.(...) - was net terug" (zie CGVS B.(...), p. 18). Het is echter weinig geloofwaardig dat het gezin pas na de terugkeer van H.(...), i.c. vier dagen na de verdwijning van Z.(...), contact zou opnemen met uw gezin in verband met hun dochter. In het kader hiervan stelde uw vader dat Z.(...) haar ouders 'een beetje oud zijn' (zie CGVS B.(...), p. 18). Dit is echter geen afdoende verklaring en bovendien een loutere bewering van uw vaders kant. Voorts blijkt uit uw vader zijn verklaringen dat toen uw broer M.(...) niet thuis kwam hij hem overal gezocht heeft: bij ziekenhuizen, bij staatsveiligheid, etc. (zie CGVS B.(...), p. 17). Rekening houdend met uw verklaringen dat Z.(...) afkomstig is uit een streng gezin en men strenger geworden was nadat uw broer haar hand gevraagd had (zie CGVS A.(...), p. 9) kan er logischerwijs verondersteld worden dat haar familie ook direct naar Z.(...) op zoek zou zijn gegaan wanneer zij niet meer thuis kwam. Gezien het gegeven dat uw oom en tante in het verleden betrokken waren bij de twee huwelijksaanzoeken en zij daarenboven ook nog eens de burens waren van Z.(...) haar familie, kan verondersteld worden dat men als eersten gecontacteerd zou worden om te achterhalen waar hun dochter zich bevond. Waarom men vier dagen gewacht zou hebben is geenszins duidelijk.

Wat betreft de bemiddelingspoging van de lokale mukhtar dient te worden opgemerkt dat dit eveneens een loutere bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs.

Voorts is het ook wel opmerkelijk dat uw broer M.(...) zijn dagdagelijkse activiteiten gewoon heeft hervat na zijn terugkeer naar al Rashadih. Zo zou hij zijn werk als taxichauffeur gewoon hebben verdergezet. Rekening houdende met M.(...) zijn eigen verklaringen aangaande het lot van Z.(...) na haar terugkeer naar huis – de belofte in te stemmen met het huwelijk werd niet nageleefd, Z.(...) werd mishandeld en vervolgens verbannen naar het ouderlijk dorp Yatar (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 13) – kan toch verondersteld worden dat uw broer zich onder de radar zou houden, indien uw relaas de waarheid betreft.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat ook vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van de feiten die zich vervolgens zouden hebben afgespeeld."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en bijdragen aan zijn algehele ongeloofwaardigheid, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van vermoedens en speculaties van zijnerwege en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee verzoeker dan ook niet vermag hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch zijn geloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekers broer M. na zijn terugkeer naar Rashadieh zijn dagdagelijkse activiteiten heeft hervat omdat hij nog steeds een inkomen diende te verwerven, merkt de Raad op dat, gelet op de verklaringen van verzoeker en zijn ouders dat er een grote kans bestaat dat een koppel zal vermoord worden indien een meisje wegvlucht met haar vriend om stiekem te huwen, niet kon worden uitgesloten dat verzoekers broer na zijn terugkeer naar het kamp door de familie van Z. zou worden gevisieerd. De noodzaak om een inkomen te verwerven weegt dan ook niet op tegen het risico om te worden vermoord. De houding van verzoekers broer, die gewoon zijn werk als taxichauffeur zou hebben verder gezet, valt naar het oordeel van de Raad dan ook op geen enkele manier te rijmen met de ernst van de geschetste situatie met de familie van Z., in het bijzonder haar broer H., die actief zou zijn binnen Hezbollah.

2.11.2.5. Ook kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: "Los van voorgaande dient voorts te worden opgemerkt dat ook de geloofwaardigheid van de problemen die u vervolgens, omwille van uw broer, zou hebben gekend op ernstige wijze wordt ondermijnd. Zo zou men te weten gekomen zijn dat u uw broer op 20 oktober 2016 naar Wadi al Zeeni had gevoerd en aangezien men uw broer niet meer te pakken kon krijgen zou men u zijn beginnen viseren. Dit zou uiteindelijk geleid hebben tot een achtervolging en een auto-ongeval in februari 2017. Dient in het kader hiervan vooreerst te worden opgemerkt dat gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw broer zijn relatie alsook de daar uitvloeiende problemen (zie supra) er evenmin geloof gehecht kan worden aan uw vermeende problemen.

Uw verklaringen kunnen bovendien sowieso maar weinig overtuigen. Zo blijkt dat u op 3 februari 2017 werd achtervolgd door een Range Rover met verduisterde ramen. De auto zou u op een gegeven moment naar de kant geduwd hebben waardoor u op een gegeven moment tegen een lantaarnpaal gebotst bent (zie CGVS A.(...), p. 17). Na de aanrijding zou er niets meer gebeurd zijn (zie CGVS A.(...), p. 17). Het is echter weinig aannemelijk dat men, indien men u effectief wou vermoorden en men reeds de moeite had gedaan om u te achtervolgen en uw vervolgens van de weg te rijden, nadat u tegen een paal tot stilstand was gekomen, gewoon verderreed en u voor het overige met rust liet. In het kader hiervan stelde u dat de gebeurtenissen zich voltrokken op een drukke steenweg wat mogelijks een verklaring was voor het gegeven dat men na uw botsing niets meer heeft gedaan (zie CGVS A.(...), p. 18). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van een loutere veronderstelling die overigens geen steek houdt. Immers, indien u effectief per auto werd achtervolgd en van de weg werd geduwd wat tot een aanrijding leidde, mag het duidelijk zijn dat de aanwezigheid van anderen, i.c. een drukke steenweg, voor uw belagers geen beletsel vormde. Dat dit dan wel zou hebben meegespeeld bij hun beslissing om u daar en dan, na de aanrijding, verder met rust te laten, is niet aannemelijk. Voorts dient te worden opgemerkt dat u ook aangaande het auto-ongeval geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen. Dit is opmerkelijk gezien uit uw vader zijn verklaringen blijkt dat uw auto naar aanleiding van dit incident volledig vernield was (zie CGVS B.(...), p. 20) en u eveneens medische zorgen kreeg in het ziekenhuis van al Rashadieh (zie CGVS B.(...), p. 20). Dat u, rekening houdend met voorgaande, geen enkel stavingstuk kan neerleggen is opmerkelijk en ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen." Met de stelling in het verzoekschrift dat dreigementen net vaak bestaan uit het creëren van angstgevoelens, hetgeen hier duidelijk werd bereikt door de belagers, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.11.2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: "Dat men u en uw broer zou willen doden omwille van de gebeurtenissen die zich voordeden in oktober 2016, i.c. M.(...) en Z.(...) vluchtten samen weg om stiekem te kunnen huwen, is hoe dan ook weinig waarschijnlijk. Zo werd Z.(...), volgens M.(...), door haar familie geslagen en naar het ouderlijk dorp, in een andere regio van Libanon, gestuurd (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 21). Ook u stelde uitdrukkelijk: "Misschien hebben ze gewoon hun dochter geslagen, een paar klappen gegeven" (zie CGVS A.(...), p. 18).

Indien Z.(...) haar familie u en uw broer effectief viseert en jullie wil doden omwille van de geheime relatie tussen Z.(...) en M.(...), mag het toch ten zeerste verbazen dat Z.(...) haar straf zich "beperkte" tot geslagen en verbannen worden.

Voorts is het ook bevreemdend dat u en uw broer nog ettelijke maanden in Al Rashidieh bleven na jullie voorgehouden problemen, i.c. jullie verlieten Libanon pas 6 maanden na de (beweerde) aanval op uw broer en 3 maanden na uw auto-ongeval. Dit zet de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees verder op de helling. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u,

indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden in al-Rashadiëh zou hebben verbleven. In het kader hiervan stelde u veilig te zijn in het Palestijns vluchtelingenkamp al-Rashadiëh aangezien Libanezen het kamp niet mogen betreden (zie CGVS A.(...), p. 17). Uw vader verklaarde nochtans dat leden van Ansar Allah uw familie lastigvielen op bevel van H.(...) (zie CGVS B.(...), p. 21). Dat u en uw broer hoe dan ook het risico zou nemen nog ettelijke maanden in al-Rashadiëh te blijven en hierbij mogelijks, in opdracht van H.(...) via derden, in het kamp te worden lastiggevalen is hoogst opmerkelijk. Uw gedrag strookt niet met uw beweerde vrees.”

Verzoeker kan in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat er tot op heden geen nieuws is gekomen van Z. en er dan ook geen sluitend antwoord kan gegeven worden over haar situatie. Verzoekers broer M. heeft in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming immers duidelijke verklaringen afgelegd over het lot van Z., namelijk dat zij bij haar thuiskomst werd geslagen en haar mobiele telefoon werd afgenomen, waarna zij naar Yatar werd gestuurd. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker en zijn broers het doelwit waren, mede omdat zij van Palestijnse origine waren, kan de Raad evenmin overtuigen. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat Z. de eer van haar familie op ernstige wijze te schande had gemaakt door weg te lopen met verzoekers broer en religieus met hem te huwen. Zowel verzoeker als zijn ouders verklaarden dat zowel het meisje als de jongen in een dergelijk geval een grote kans lopen om vermoord te worden. Z. werd echter “slechts” geslagen en verbannen. Dat verzoekers broer M. én verzoeker zelf een zwaardere straf boven het hoofd hing, namelijk de dood, louter omwille van hun Palestijnse origine, overtuigt de Raad geenszins. Zo verzoekers verklaringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten, tart het naar het oordeel van de Raad overigens alle verbeelding dat zowel hij als zijn broer na de aanvang van de voorgehouden problemen nog ettelijke maanden in Rashadiëh hebben verbleven. De argumentatie in het verzoekschrift dat het vanzelfsprekend is dat Palestijnse vluchtelingen in een vluchtelingenkamp niet ogenblikkelijk de financiële middelen hebben om het land te verlaten en een lange vluchtroute te bekostigen, kan deze appreciatie niet ombuigen. Indien verzoeker en zijn broer daadwerkelijk voor hun leven dienden te vrezen, kan immers worden verwacht dat zij, in afwachting van de organisatie van hun vlucht naar Europa, een veiliger onderkomen zouden hebben gezocht. Dat zij dit schijnbaar niet noodzakelijk achtten, doet wel degelijk verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.11.2.7. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: “Uit wat voorafgaat moet voorts ook worden besloten dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw familie nog zou hebben gekend in Libanon na het vertrek van u en uw broer. Kan bovendien nog worden opgemerkt dat uit uw vader zijn verklaringen blijkt dat hij zo’n 20 à 25 dagen na uw vertrek werd bedreigd en achtervolgd door H.(...) terwijl hij zijn werkzaamheden als taxichauffeur aan het uitoefenen was (zie CGVS B.(...), p. 20). Daarna zou uw vader nog meermaals bedreigd zijn toen hij trachtte zijn werkzaamheden als taxichauffeur te hervatten (zie CGVS B.(...), p. 21). Vreemd genoeg maken u noch uw broer M.(...) gewag van deze incidenten tijdens jullie (eerste) persoonlijk onderhoud (zie CGVS A.(...), p. 18 – zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 12 en 13). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie per sms werd bedreigd na uw vertrek. U stelde: “In totaal werden wij twee keer met de dood bedreigd en ze hebben de eerste keer gezegd als wij terugkeren naar Libanon dan gaan ze ons doden. En tweede keer werden ze aan het adres van vader geuit. We zullen nooit tot rust komen tot wij iemand van jullie doden” (zie CGVS A.(...), p. 18). Vervolgens stelde u eveneens dat de communicatie tussen beide families grotendeels via de vrouwen verliep (zie CGVS A.(...), p. 18). Het is duidelijk dat uw verklaringen haaks staan op die van uw vader die stelt meermaals persoonlijk te zijn achtervolgd en te zijn bedreigd door H.(...) (zie CGVS B.(...), p. 20). Dit ondermijnt weerom de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de dreigementen. Vervolgens is het frappant dat uw broer M.(...) tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud in april 2018 plots wel soortgelijke feiten aanhaalt maar hierover in zijn eerste persoonlijk onderhoud niets heeft vermeld (zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 12 en 13 – zie CGVS M.(...) dd. 19.04.2018, p. 4). Uw echtgenote kwam dan weer niet verder dan op te merken dat uw vader na uw vertrek lastiggevalen werd door ‘iemand’. Evenmin kon ze meer duiding geven bij de manier waarop dit zich zou hebben voorgedaan (zie CGVS H.(...), p. 14).

Voorts blijkt uit uw vader zijn verklaringen dat leden van Ansar Allah uw familie in het oog hielden alsook lastigvielen op bevel van H.(...) (zie CGVS B.(...), p. 21). Opvallend is dan weer dat geen enkel ander familielid gewag maakt van problemen met leden van Ansar Allah in al Rashadiëh (zie CGVS M.(...), p. 9 – 15, zie CGVS H.(...), p. 12 – 14, zie CGVS A.(...), p. 13 – 19, zie CGVS M.(...) dd. 13.09.2017, p. 12 – 25, zie CGVS M.(...) dd. 19.04.2018, p. 4). Het kan slechts weinig overtuigen dat, indien uw gezin effectief in de gaten werd gehouden alsook lastiggevalen werd door leden van Ansar Allah, u noch uw overige familieleden – met uitzondering van uw vader – dit vermeld zouden hebben. Het betreft immers

één van de cruciale redenen waarom uw ouders niet langer in staat waren om in al Rashadieh te verblijven.”

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan te stellen dat de bedreigingen zich hebben afgespeeld na het vertrek van hem en zijn broer, dat “de communicatie geenszins te vergelijken is met voorheen” en het daarom zeer aannemelijk is dat beide versies niet helemaal op elkaar zijn afgestemd. Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat, behalve verzoekers vader, niemand van de familie duidelijk en concreet kan toelichten om welke reden(en) verzoekers ouders en echtgenote niet langer in staat waren om in al Rashadieh te verblijven nefast is voor hun algehele geloofwaardigheid.

2.11.3. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. Zijn identiteitskaart, UNRWA-kaart en rijbewijs tonen slechts zijn identiteit, herkomst en UNRWA registratie aan, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. De medische attesten op naam van verzoekers broer hebben geen betrekking op verzoeker zelf en werden reeds beoordeeld in hoger aangehaald arrest nr. 225 194 van 26 augustus 2019, waar de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijtrad in diens oordeel dat deze documenten onvoldoende bewijskracht hebben om het verhaal geloofwaardig te maken. De Raad stelt vast dat aan het verzoekschrift nog een document wordt gevoegd dat niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. In zoverre het zou gaan om het verzoeningsattest van de mokhtar dat door verzoekers broer werd neergelegd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming, volstaat het erop te wijzen dat ook dit document door de Raad reeds werd beoordeeld in voornoemd arrest nr. 225 194.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon” van 20 januari 2017, COI Focus “Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen” van 12 juni 2015 en het rapport “Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen.

Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA en de stelling dat UNRWA niet langer in staat is om haar mandaat naar behoren te vervullen, gezien de drastische financiële tekorten waarmee zij te kampen krijgt, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde special hardship cases behoort of dat hij beroep diende te doen op Emergency Program (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp al-Rashadih verbleef en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de leefomstandigheden en de veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon slaagt verzoeker er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al-Rashadih erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “Immers, de woning waar u met uw gezin woonde in al Rashadih is uw eigendom (zie CGVS A.(...), p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders de woning ondertussen hebben verkocht om hun reis naar België te financieren (zie CGVS A.(...), p. 5). Dient echter te worden opgemerkt dat dit een loutere beweringen betreft van uw kant die u geenszins staft. U, noch uw familieleden, leggen tot op heden enig bewijsstuk neer te staving van jullie beweringen aangaande de verkoop van jullie woning. In dit verband stelde uw vader dat er geen schriftelijke bewijsstukken bestaan van de verkoop van het huis aangezien dit in de Palestijnse kampen op mondelinge basis gedaan wordt (zie CGVS B.(...), p. 8). Ook dit betreft een loutere bewering van zijn kant betreft. Bovendien is het weinig aannemelijk dat dergelijke zaken niet op papier zouden worden weergegeven om eventueel latere problemen/betwistingen te vermijden. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u, alsook uw broer en vader, tewerkgesteld waren als taxichauffeurs in Libanon (zie A.(...), p. 6, 7 en 8). U zou daarnaast eveneens tewerkgesteld zijn op een koeienboerderij (zie CGVS A.(...), p. 6). Uit u verklaringen alsook de verklaringen van uw vader blijkt dat uw vader zijn inkomen voldoende was om in jullie onderhoud te voorzien (zie CGVS A.(...), p. 7 – zie CGVS B.(...), p. 9). Zo stelde uw vader dat u en uw broer M.(...) slechts een deel van jullie inkomsten moesten bijdragen aan het gezinsinkomen. Het overige diende als zakgeld (zie CGVS B.(...), p. 9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw grootvader alsook van uw familie aan moederszijde (zie CGVS A.(...), p. 7 – zie CGVS M.(...), p. 7). Eveneens kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS B.(...), p. 10 – zie CGVS M.(...), p. 7). Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit en het feit dat u, uw broer alsook uw vader een maandelijks inkomen hadden en daarmee uw gezin kon onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.” Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNWRA en naar de algemene levensomstandigheden en veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in al-Rashadiëh actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst.

Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Mede gelet op het voorgaande, zijn er dan ook

geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, wat overigens in het verzoekschrift niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers van minder recente datum dan de informatie waarop voorgaande analyse is gesteund en die dateert van 7 augustus 2018. Dat de Libanese autoriteiten geen vat hebben op de veiligheid in de vluchtelingenkampen verandert overigens niets aan de appreciatie dat de actuele veiligheidssituatie in de kampen niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonst dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De door verzoekster voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie in voornoemd arrest. Immers, haar identiteitskaart, rijbewijs en de kopie van haar reisdocument tonen slechts haar identiteit en herkomst aan, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart, dient overigens ook in haar hoofde te worden vastgesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS